

LEONASIM MLADIN BRALCEV

Leopold Suhodolčan:

MESIEC V KILETKI

Pod Uršljo goro ali Peco, ne vem več natanko, je živel razbojnik Raudi. Pa čeprav je bil razbojnik, se ga nihče ni bal. Razglasil je ljudem, da je obglavil že tri velike komarje. Pa čeprav je obglavil tri velike komarje, se ga nihče ni bal. Pa se je domislil: »Premalo grozno ime imam... Odslej mi bo ime razbojnik Raudi Baudi Gaudi...« Pa čeprav si je dodal še eno ime, se ga nihče ni bal. Tedaš je prišel še eno besedo, še eno grozno besedo. Imenoval se je: razbojnik Raudi Baudi Gaudi... Pa čeprav se je imenoval odslej razbojnik Raudi Baudi Gaudi, se ga

nihče ni bal. Zato je nekega dne pokazal ljudem jezik in se zavlekel v samoto. Poleti se je povlekel po gozdovih, pozimi pa se je

osivela, roke pa so mu trepetale ko suho listje. Misli so mu otopele, čisto otopele. Samo ena beseda mu je še gorela ko nekoč: zaklad! Nekega večera je ves skrušen obsedel ob reki. Čutil je, da mu življenje odteka z reko. Zadnji čas je, da najdem zaklad, je premišljeval. Zadnji čas. Če že letos umrem, ga bom drugo leto še težje našel...

Tedaš zagleda v reki mesec, prvi krajec. Svetil je ko samo zlato. »Zlato! Zlato!« Je s tresočim glasom vzklikal Raudi Baudi Gaudi. Še tisti trenutek sklene: »Ujamem ga! Mesec ujamem in bom imel zlato ko noben drug na svetu. Šel bom z njim v dolino... Ljudje bodo popadali pred mano na kolena. Odločil bom kos zlata in ga vrgel med nje. Stepli se bodo zanj ko psi... Jaz pa se jim bom smejal, smejal...«

Koj drugi dan je Raudi Baudi Gaudi pripravil veliko mrežo in komaj dočakal večer. Mesec je brezskrbno prižadral na nebo. Raudi Baudi Gaudi se je skril za drevo, da ga mesec ne bi opazil. Ustrašil bi se ga, pa se tisti večer ne bi šel kopat v reko. Ko je čez čas popukal izza drevesa, je mesec že plaval proti nastavljeni mreži. Ni čisti manjkalo, pa bi Raudi Baudi Gaudi zakrkljal od veselja. A se je brž uščipnil v nos in ukrotil svoje veselje.

Ko je mesec pridrsal v mrežo, jo je začel Raudi Baudi Gaudi vleči iz vode. Mesec pa je bil težak, čudno težak. Prav pošteno se je zmučil, preden je mesec obležal na bregu. Potem je rabil skoraj vso noč, da ga je pivilkel do svoje kolibe. Zaprl ga je v majhno kletko, ki jo je že prejšnji dan pripravil. Nato je sezul škornje in zill iz njih znoj. Ni bil vajen dela, zato ni čudno, da se je tako oznojil.

Zdaj je Raudi Baudi Gaudi vse dni razmišljal o svoji sreči. Vse življenje jo je iskal. Ljudje v dolini pa so bili žalostni, saj je bilo sedaj nebo brez meseca. Temni oblaki so se podili sem ter tja. Raudi Baudi Gaudi pa je bil tako srecen, da je še na jesti pozabil. Kar naprej je ogledoval kletko, v kateri je čepel mesec. Sklenil je, da ga bo čez tri tedne odnesel v dolino in ga pri zlatarju zamenjal za zlatnike. Čez tri tedne ga bo nesel. Nekaj časa je hotel čisto sam živeti s svojo srečo.

Vse bi bilo prav na svetu, če ne bi bilo nič narobe. Raudi Baudi Gaudi ni vedel, kako kratkotrajna je zlata sreča. Nadvse kratkotrajna.

Raudi Baudi Gaudi je namreč ulovil prvi krajec. Zanj je bila kletka kar dovolj velika. Toda mesec je rasel, vsako noč je zrasel za nekaj peči in postal na zadnje velika, okrogla luna. Še tisto noč je raztrgala preozko kletko in odplavala na svobodno nebo. Po vsej dolini se je raz-

OGLASI »GOZDNEGA ČASOPISA«

Izšel je, pravičijo časopis gozdni, tiskan s senčico fino, risan s peresom slikarja Sonca, obarvan z mesečino.

Hočeš pošiljati samo za hipec v ta časopis znani? Iz njega sem včeraj nekaj prepisal. Tole bilo na oglasni je strani:

Oglas lisice
V gosti travi, nedaleč od reke, kraj neke steze ozke sinoči našla sem ob sončnem zatonu pero gospiče Goske. Naj se Goska v hosto potruži, njeno pero ji tetka nudi. Sestanek ob peti uri.

Medvedov oglas
Zaspano Medo iz Gluhega dola, zverina mehke hravi, prosi za moder nauk čebelarja, kako se čebele duši. Naslov je treba poslati, preden bo zima pred vrati.

Oglas mraviže
Včeraj pred dežjem pod svojim listom varen kotiček mi plavkast cvet dal je. Zato naj javno prejme zahvalo od vljudne delavke Mraviže.

Oglas kobile
Volč moj, pohiti, že dolgo te iščem, hoste sem pol pretaknila, da ti s kopitom zobe očistim. Ljubi te strina Kobila.

Prevedel T. Pavček

preden se je zbudil, se je luna že sprehajala po nebu. Široko se mu je smejala, da, smejala se mu je, kakor se zna smejati samo luna. In le pogleda jo, še danes se mu smejala...

UREDNIKOV KOTIČEK

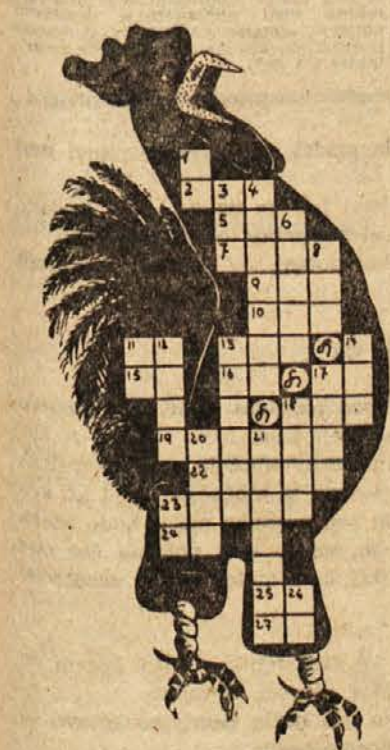
Dragi urednik!
Oglašam se prvič in to s spisom »Najdena denarnica«. Ta do- godek sem doživel, ko sem hodil v četrti razred osnovne šole. Po- šiljam ti ga za mladinsko stran. Prosim, da bi ga objavil. Če se Ti pa ne bo zdel dober, pa spo- roči, kako in kaj naj pišem. — Pozdravlja Te

Rupar Cveto, dijak nižje gimnazije, Stari trg pri Ložu

Dragi Cveto!
Tvojo »Najdeno denarnico« bom objavil. Zdi se mi, da je lepo napisana. Glede tega, kako in kaj naj pišeš, pa bi Ti le to svetova- val, da opišeš to, kar Ti leži pri

Križanka »PETELIN«

Vodoravno: 2. ni grdi; 5. pri- dobivamo ga od čebel; 7. ljubko- valno ime za očeta; 9. žensko ime; 10. zmazana voda; 11. del kolesa; 13. domača žival; 15. ni- kalnica; 16. glavni števniki; 17. kazalni zaimek; 18. kraj živali; 19. postanem siv; 22. red v spr- čevalu; 23. gora pri Beogradu; 24. egipčansko božanstvo; 25. igralna karta; 27. nikalna oblika pomož- nega glagola.

Navpično: 1. znak za aluminij; 3. žensko ime; 4. kraj med ko- šami; 6. stari oče; 8. v njej se umivamo; 11. osebni zaimek; 12. suha trava; 13. bela krava; 14. del rudnika; 17. nasprotnik svet- lobe; 18. majhno okence; 20. noč- na ptica; 23. ploščinska mera; 26. oblika pomožnega glagola.

srcu, kar se vedno vrača v Tvoj spomin in Te vznemirja. Mislim, da je to najlaže in je mogoče najlepše napisati. Saj je bilo najbrž prav tako tudi s Tvojo »Najdeno denarnico«. Ali se mo- goče motim? Prisrčno Te po- zdravlja Tvoj urednik

Pogum

Dva zajca sta se pasla v de- telji. Nenadoma je mimo njiju skočila miš, ki je prišla iz luk- nje, da bi se ogrela na toplem soncu. Zajca sta se je ustrašila in skočila sta iz detelje. Tedaš ju je miš ogovorila: »Zakaj sta vendar tako plaha? Saj se še jaz ničesar ne bojim, pa sem mnogo manjša od vaju.« Tedaš pa je iz detelje skočila mačka, in preden je miš zagle- dala mačko, je že tičala v njenem gobcu.

Pavel Mišmaš, učiteljšče, Ljubljana

Napisal Tone Seliskar

ŠTRUČKA

Takoj zatem je nekdo pobtnal na hišna vrata in zavpil: »Hej, ohej, ljudje, zmrznili bom!«

Miha je skočil na noge in od- pahlil vrata. »Kdo je in zakaj?« je vprašal človeka, ki je stal v temi. »Le odprite, le!« je dejal člo- vek v temi. »Nisem tam in ne razbojnik. Zdravnik sem, ha, presneto, in toliko da nisem zmrznil v sanh. Tri ure odid sem bil v hribih, ha, presneto, pa sem človeka rešil. Imate kaj vročega mleka, ha, presneto?« In že je stopil neznanec v črno vežo.

Po kolenih se je priplazila Verona do neznanca in kriknila: »Rešite, rešite našo Štručko! Nič nimamo denarja... Lahko pa si vzamete leva, tigra, slona ali konjčka!«

Zdravnik se je začudeno obra- čal na vse strani, od človeka do človeka. Bil je star, majhen mo- žiček z majcen sivo bradico in urno si je slekel suknjo in stopil v izbo. Strmel je v to siromašno preproščino in kar malce zme- šano je gledal, ker so mu levi, tigri, sloni in konjički mečali glavo, vsi trije pa so molče kazali na Štručko in samo na Štručko. Ko se je ogrel in ko je končno zvedel, da je tista Štručka hudo bolna punčka, si je še bolj roke pogrel, potlej je pobrskal po svoji torbi in stopil k punčki. Gledal jo je in tipal, potiskal uho na njen majhen srček... Tiho, tiho je bilo v izbi, le tiktakanje sta- rinske ure je bilo slišati. Končno se je zdravnik le dvignil, snel si

vsake pol ure tako in tako, vsako uro spet tako in tako in ko bo minilo dvanajst ur, spet drugače tako in tako. »Samo vi in nihče drug jo more rešiti!« je dejal zdravnik Veroni. »Tako delajte, ha, presneto in punčka bo zdrava! Tota o kakšnih levih in tigrih pa ste go-

Nekega dne nam je stara mama prinesla kolino. Krvavice in ostalo smo že pospravili, ostali sta le še dve pečenici. Ti je mama zavila v papir in položila na okno, kjer naj bi na hladnem počakali na svojo nadaljnjo usodo.

V nedeljo zjutraj smo odšli na izlet. Dan je bil lep in sončen, zato smo dolgo ostali zunaj. Kao- no popoldne smo postali že zelo lačni in zanimati nas je začelo, kakšna bo večerja, ko se vrnemo. Mama je dejala, da nam bo za večerjo spekla pečenice. V mislih na dobro večerjo smo bili konč-

KALA

Opaziti je, da skrbj Prešer- nova družba v svojem knjižnem programu tudi za mlade bralce. Mogoče se tega poudarka toliko ne opazi, ker te knjige niso na- menjene izključno mladini, am- pak obravnavajo snov, ki zanima tudi odrasle. Prav to pa zagotav- lja, da je mladinska knjiga do- bra, kajti velika odlika vsake mladinske knjige je, da jo z ve-

seljem berejo tudi starejši, ki so mnogo zahtevnejši in bolj kri- tični. Letos je izdala Prešernova družba mladinsko povest »Ka- la«, ki jo je napisal Ivan Ribič. Pisatelj nam prikaže lepo črno- dlako psico Kalo, ki živi nekeje v hribih skupaj s Franjom in njegovim dedom. Kala ljubi člo- veka in pomaga mu v boju proti volkovom in medvedu. Ko pa pride vojna, ljudje posurovijo in Kala skoraj izgubi zaupanje v človeka. Na koncu se povol- čena Kala zopet sreča s svojim dobrotnikom Franjom in v njej končno zmaga človek — prijatelj.

Povest je pisana dokaj zani- mivo in pestro, poleg tega pa je celotno dogajanje vneseno v čas narodnoosvobodilne vojne in ta- ko prav gotovo še z ene strani mikavnejše za mlade bralce.

Jakob Müller, V. razr. klasične gimn., Ljubljana

VRETENO

1. znak za kisik, 2. ruska reka, 3. kača velikanka, 4. barva (srbo- hrv.), 5. nekdanji ruski plemič,

»Ha, presneto, saj to je prav- cata džungla! Vrtiljak...? Kako? Koliko da ste mi dolžni, ha presneto? Veste kaj, ljuba člove- ka, kadar bosta prišla zila ta vrtiljak v trg, se bom trikrat za- stonj vozil na teh zvereh. Velja?«

»Oh, ne samo trikrat, vsak dan od jutra do večera se boste lahko zastonj vozili!« je dejal Miha in nato pospremil zdravnika do sani in zvončki so se kmalu raz- cingljali v tiho, mrzlo zimsko noč.

Verona in Miha pa sta bdela vso noč pri Štručki. Verona je delala natančno tako kot ji je zdravnik naročil. Proti jutru se je Štručki glasek pojačal in ko se je povsem zdanilo, se je spet krepko razlegalo po izbi: »Veveve... Veveve...«

Verona in Miha sta se spo- gledala. Srečna sta se nasmešila drug drugemu in v hiši je zadiskalo po dišeči kavi.

»Zasluzila sta jo, draga moja komedijanta!« je dejala teta Urša, ko je prinesla lonček vroče, di- šeče kave v izbo.

Nato sta se Verona in Miha za roke prišla in sta zadržala na topli peči. Drobna miška je pokukala izpod poda. Zunaj je še vedno snežilo, kar naprej in kar naprej. Smrt je šla od hiše. Oh ti nesrečna smrt, nikjer te ne marajo!

Drobne ZANIMIVOSTI

ZAKAJ JAPONCI PIJEJO

Policijske oblasti v Tokiu želijo ugotoviti, zakaj popijejo Japonci decembra in januarja v primerjavi z drugimi meseci naravnost neverjetno množico alkoholnih pijač. Zadnji mesec lanskega in prvi mesec letošnjega leta je imela tokijska policija opravke s 3.200.000 pijanimi ljudmi. Nekaj tokijski list je tako razložil ta pojav: »Tokijčani so decembra srečni, da je spet minilo nesrečno leto, januarja pa žalostni, ker se je začelo novo žalostno leto. Zato tako pijejo.«

ČE POČI OS

Nedavno je nastal v londonskem zabavišču preplah sredi popoldneva, ko je tam največ ljudi. Počila je os velikanskega koleasa, ki se je nevarno nagibalo. Takoj so pristili na pomoč gasilci, ki so iz 14 gondol reševali ljudi celi dve uri. Na svo srečo so kolo ni poudrlo, navzile preplahu in gneči pa se je samo mehanik rahlo pokodoval.

SUROVINE

SODOBNI TEHNIČNI PRIPOMOČKI SO ZELO OLAJŠALI NAPORNO DELO PRI SPRAVLJANJU LADIJSKIH RAZBITIN NA MORSKO GLADINO

NA MORSKEM DNU

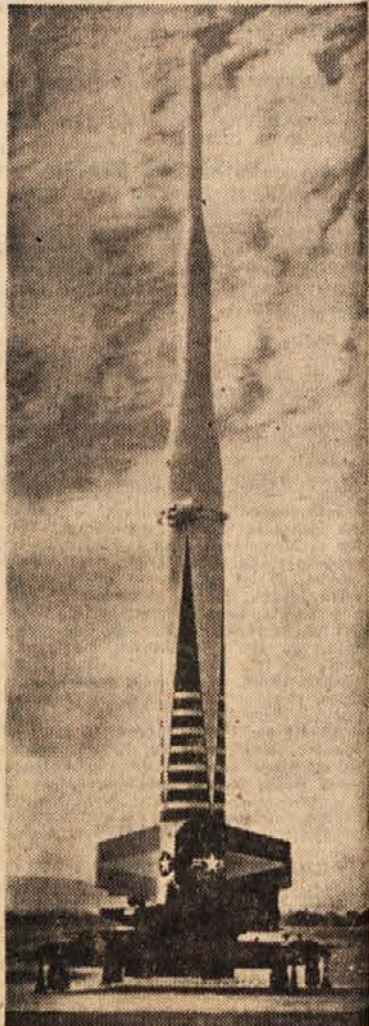
je zlahka identificirala razbitino, ki so jo potem zaznamovali s plovko.

Preden se odločijo, ali bodo dvignili z morskega dna ladjo v celoti ali pa samo sneli z nje uporabne dele, morajo razbitino dobro pregledati potapljači, ki prebijejo precej časa na morskem dnu. Če so stroji in druge železne naprave v vodi dve leti, niso več uporabni.

Morska globina odloča, katero metodo bodo uporabili pri reševalnih delih. Na splošno potapljači ne morejo delati globlje kot 40 m, uspešno delo v večjih glo-

potem s površine napolnijo z zrakom. Tako se ladja dvigne do gladine in jo odvedejo v bližnje pristanišče. — Reševanje potopljenih ladij torej ni preprosto delo, vendar zahteva po zaslugi moderne tehnike zadnja leta čedalje manj človeških žrtev in mi več tako nevarno, kot je bilo nekoč.

V raziskovalnem središču ameriškega letalstva na Floridi so pripravili na start tristočno raketo »Lockheed X-17«, ki bodo v njej instrumenti za proučevanje visokih plasti zemeljskega ozračja. Raketa, ki tehta 6 ton, sega v višino štirinadstropne stavbe in je doslej najdražja raziskovalna naprava te vrste.

STANISLAV DYCAT

Zagledal sem Joano skozi kavarinsko okno. Sedela je v družbi temnopoltga polizanega moškega. Nagibala sta se drug k drugemu in si šepetala. V prvem trenutku mi je šinilo v glavo, da bi vstopil in demonstrativno pokazal, kako malo se menim zanj, vendar me je zadržala bojazen, da bi se hote ali nehote osmešil. Sklonjene glave sem odtaval naprej. Trpel sem.

Joana me je potem pogledala v oči, se nasmehnila in mi naslonila glavo na prsa. »Norček! To je bil pan Košalinski, znani šahist. Že zdav-

Spreletelo me je kot prevroča prha.

Joana me je potem zaskrbnjeno gledala: »S teboj se dogaja nekaj slabega. Ljubosumnost? Tako bo, da! Tudi sama postajam zaradi tebe ljubosumna. Toda to, kar počneš, mi vlija skrb in strah. Kako le more prevzeti človeka ta nemurni malomeščanski občutek! Ko sem šla na romunsko uro, sem srečala pana Košalinskega. Ali naj bežim pred človekom, ki me uči igrati šah? Pomiri se že vendar!«

Sram me je bilo, hkrati pa sem čutil olajšanje.

LJUBOSUMNOST

naj sem se hotela naučiti šah, ti pa vendar ne šahiraš, nesrečni ljubosumnež.

Zares nisem znal šahirati. Olajšano sem si oddahnil.

Joana je v zadnjem času močno zaposlena. Zdaj šivilja, zdaj ono. Hotel sem iti v Lažjenke, da bi si ogledala dreve, cvetje in živali, toda ona ni imela časa. Prav tega dne je imela uro iz romunskega, ki se je je začela pridno učiti zaradi skorajšnjega festivala romunskega filma. Tisto popoldne sem se peljal z avtobusom skozi Aleje Ujzadovske. Na klopi sta sedela Joana in pan Košalinski. Lizala sta sladoled, on je nekaj risal po zemlji s palico, ona pa se je smejala.

Deževalo je. Stopil sem v bar, da bi spil silce zganja. Za mizico je sedela Joana s panom Košalinskim. Jedla sta, pila in se smejala. Takoj sem se neopaženo umaknil. Uro pozneje sta prišla ven in se držala pod roko. Sedla sta v kočijo z dvignjeno streho. Tekel sem za kočijo in dvakrat padel v lužo.

Za Joaninim oknom se je prižgala luč. Njena roka je zagnila okno. Na zavesi so se začele risati čudne sence. Kar kot da bi se rvala dva vaška fant, poleg pa, kakor bi medved slafil hlače. V istem hipu je ugasnila luč. Pričakoval sem, da bosta takoj prišla ven oba ali pa vsaj on sam. Toda minilo je četrte ure, pa pol ure, pa ura, dve, tri, štiri in nihče ni prišel ven, le nekajkrat se je za krajši čas prižgala luč.

Nisem šel v službo, nikamor nisem šel. Ves dan sem ležal v postelji in premišljal, kaj naj storim. Da bom oba mahnil po gobcu, je bilo povsem zanesljivo, vprašanje je bilo samo, ali bi pana Košalinskega uskal z golo roko ali pa s šahovsko škatlo in s posmehljivo pripombo, da se mi zdi škoda mazati roke.

Neznansko sem trpel. Privid bližnjega maščevanja mi je prišal le slabotno tolažbo.

Odprla so se vrata. Joana je prišla. Pogledala me je. »Si še vedno v postelji? Ali si znozel?«

»Joana! Vse vem. Pri tebi je bil sinoči pan Košalinski.«

»Bil je. In kaj potem?«

»Joana!«

»Sinoči je bil pri meni pan Košalinski. Igrala sva šah. Ali znaš šahirati? Ne znaš.«

»Sah? Zakaj za vraga pa sta utrnila luč?«

»Ker se nama je bleščalo.«

»Joj, kako mi je odleglo, ko sem slišal te besede! Zakaj sem tako trnasto dovoljeval, da me je preslepila zmešnjava drobnih občutij! Čemu sem bil v zaslepljenosti nenehoma smešen?«

Na srečo je bila Joana ne- navadno živahna in čudovito razpoložena. Uspešno mi jo je spraviti v dobro voljo. Vse sem obrnil v šalo.

Strokovnjaki

za podnebje

Znanstveniki vseh delov sveta, ki so se specializirali za proučevanje podnebja ter njegovega vpliva na gospodarsko in socialno dejavnost in na kmetijstvo, stanje vode, letalstvo in narodno zdravje, so se sestali sredi januarja v Washingtonu na drugo zasedanje za klimatologijo Svetovne meteorološke organizacije. V tej mednarodni komisiji so zastopani strokovnjaki skorajda vseh držav. Na dnevnem redu je bila vrsta vprašanj, ki utegnejo biti velikega pomena za vse človeštvo.

Tako so v posebni točki razpravljali o obsežnih pripravah za izdelavo nacionalnih, področnih in pa svetovnega klimatskega zemljevida. Takšni zemljevidi so zelo potrebni strokovnjakom za

načrtovanje v kmetijstvu, ribištvo, gozdarstvu, energetiki, industriji, pri razvoju mest ter na univerzah in v drugih šolskih ustanovah. Na tem zborovanju so razpravljali predvsem o izmenjavi podatkov o vremenu, o poleditvi letal in o intenzivnosti padavin.

Svojevrstno slavnost so imeli pred kratkim v neki londonski ulici, kjer so praznovali 300-letnico prve kavarne. Na slavnost je prišel tudi londonski župan Cullum Welch, ki ga kaže posnetek v družbi s pisarjem in odbornikom v noči iz tistih časov.

V neki londonski dvorani so priredili pred dnevi ples, katerega čisti dobiček so namenili članom angleške Opere. Prireditelji so naprosili goste, naj pridejo v originalnih kostumih, in tako je prišla neka mlada plesalka brez vrhnjega krila, kot kaže posnetek.

binah je le izjema. Tako so na primer leta 1932 ob nadzorstvu potapljačev izvlekli z eksplozivom in s kavlji iz ladje »Egipt«, ki se je potopila v Atlantskem oceanu 130 m globoko, zlate palice v skupni vrednosti 700 milijonov predvojnih zlatih francoskih frankov. Po podobnem postopku so pred štirimi leti spravili iz ameriške ladje »Flying Enterprise« iz globine 30 m na površino 250.000 dolarjev v bankovcih, še preden jih je poškodovala voda.

Zadnje čase se čedalje bolj uveljavlja metoda stisnjene zraka. Pod ladjo položijo kable, nanje pa privežejo balone, ki jih

NEUKROČENO MESTO

RADO KRAGELJ MILAN MAVER

295

Vsi trije so se naglo spustili po stopnicah. Vhod v stolp so zabarikadirali z dolgimi hlodi, ki so jih prinesli z zvonika. Potem so skozi lino z razbito šipo zlezli iz cerkve. Ura je bila pet. Na vzhodu so potemnele zvezde, nebo je dobilo umazano sivo barvo, ki je naznanjala dan. Okrog Rožnika in Šišenskega hriba so se vlačile megle. Veter je ponehal in zastava je mirno visela s stolpa.

296

Po isti poti, koder so prišli — prek vrtočev in čez plotove — so se spet vrnil domov. Molče so se poslovlili. Janez je odšel spat k Marku. Ko jima je Markova mama odpila, je najprej vprašala: »No, kako?« Zadovoljno sta se nasmehala: »Vse v redu, mama. Zastava visi in stolp je s treh strani popisan.« Mama je stopila k ognjišču, na katerem se je grela kava, in jima pripravila izdaten zajtrk.

297

Marko in Janez nista šla spat. Okrog sedmih Marko ni več strpel doma. Odšel je do trga, od tam pa proti cerkvi. Na poti do cerkve ga je ustavila starica in mu svetovala, naj nikar ne gre naprej. »Italijani so strašno jezni,« je rekla. »Oklofniti so svojega zaupnika, tistega, saj veš, ki stanuje pri cerkvi. Župnik pa je s prižnice ponujal tisoč lir tistemu, ki odkrije »skrunilce«. Upam, da jih ne bodo odkrili...«

Svetovna atomska razstava

Od 1. julija do polovice septembra bo na Nizozemskem svetovna atomska razstava. Poleg amsterdamskega letališča so že izbrali prostor, kjer bodo številne države prikazale današnjo miroljubno uporabo atomske energije. Doslej so se prijavile Francija, Belgija, Kanada, Nizozemska, Norveška in Burma. Osrednji angleški razstavni predmet bo šest metrov visoki model prve angleške električne centrale.

Maščevanje plačevalca davkov

Tudi pek Franz Hockoff iz zahodnonemškega kraja Sesta prav kakor mnogi drugi le nerad plačuje davke. Da bi se nekako maščeval davčnemu uradniku v svojem mestu, vendar pa ne bi storil kazniviga dejanja, mu je prinesel ves davek za leto 1956, to je okoli 1200 mark, v kovancih po pet in deset penigov. Davčni uradnik se je zelo razburjal, vendar je moral vzeti denar. Dva dni je šel kovance, ki jih je prinesel maščevalni pek v dveh vrečah na oslu.

Sam glasbeniki

Družina Hazima Hanušiča šteje devet članov, ki znajo vsi igrati na harmoniko. Hazim poklicno popravlja harmonike in so se že v mladih letih navadili vsi njegovi otroci igrati na ta instrument.